

Peter Bergant: *Draga ljubezen mojega življenja!*

Na začetku ti moram povedati, da sicer nisi prva ljubezen, si pa sicer moja življenjska ljubezen. Pri mojih osemdeset letih si še vedno najbolj ljubljena. Upam, da žena ne bo brala tegale ljubezenskega pisma.

Še pred teboj sem se v prvem razredu zaljubil v tisto plavolaso drobtinico, ki ji je bilo ime Marinka. Ja tista iz ene od Kodeljevških ulic. Tista Marinka, ki je povzročila močnejši poskok srca. Bila je ena boljših učenk v razredu. Zato je tudi bila predsednica razreda. Kako sem ji bil nevoščljiv, ko je vsak dan pred poukom stala na odru. Najbrž je bila nevoščljivost posledica moje ambicioznosti. Ko je učiteljica prišla v razred, je moja simpatija odšla na kateder in z dvignjeno pestjo na sencah zaklicala: »Za domovino ...« In razred je strumno odgovoril: »... s Titom naprej!«. To je bil v 50. letih prejšnjega stoletja obvezen pozdrav, predno so se začele polniti glavice z novim znanjem. In obveznim držanjem rok na hrbtu. Če kaj ni šlo dobro v glavo in so roke zapustile hrbet in so se nagajivosti kar same od sebe prebudile, je sledilo klečanje v kotu učilnice.

Spomnim se, da sem ob eni takšnih razigranosti tudi sam končal v kotu. Sram me je bilo; pa ne pred razredom, ampak pred Marinko.

Ta prva ljubezen ni imela nobenih telesnih želja. Tiste smo v takratnih časih reševali po starih kurnikih s sosedovimi deklicami in tako spoznavali razliko v spolih. Ob takih »zdravniških« pregledih so pri fantih tiste spremembe spodaj vzbujale začudenje in prijetno vznemirjenje.

Marinki sem svojo ljubezen izkazoval bolj z nagajanjem in včasih že kar z žlehtnobo. Očitno tudi zato, ker njej ob srečanjih z mano ni poskočilo srce. Tako pač to je v življenju. Tudi v rosnih letih. Med ljudmi se ne prižigajo simpatije kar vsevprek. Določeni ljudje se začutijo ali pa ne!

Spomnim se, da sem ji prav iz zavisti za njeno predsedovanje razredu napisal takšno zbadljivko. Sicer otroško zvenečo, pa vendarle zbadljivo. Takole je šla: »Kifeljček mali na odru stoji in prav važno se drži!« Zakaj kifeljček, ne vem. Najbrž takrat pesnikovanje še ni bila moja domena. Pa sem to pesmico naučil še vse sošolce okoli mene. Da bi še bolj učinkovala, seveda. Najhujše kar je bilo, je bilo pa to, da sem simpatiji vrgel torbico po bregu Ljubljane. Ja, vračali smo se iz šole, pa se najbrž kaj zafrkavali in je prišlo do kratkega stika. Zakaj in kako, se ne spominjam, ker je bilo to pred več kot sedemdesetimi leti. Ampak šolska

torbica je bog si ga vedi zakaj lepo odskakljala po bregu v vodo. To seveda ni bil moj namen. Marinka v jok, ostali smo pa z grozo opazovali kako je torbica odplavala nizdol po Ljubljani. Reševati se seveda nihče ni upal. Je bilo prenevarno. Takrat sem bil res prestrašen in sem pričakoval vse najhujše. Na srečo so bili domači pri Marinki toliko uvidevni, da niso okoli tega naredili velik halo. Starši so se tudi poznali med seboj. Seveda je moja mama zvedela za to mojo lumparijo. Bil sem verjetno kaznovan; ampak ne vem kako. Bo že res držalo tisto, da klofuta boli nekaj dni, pa jo potem pozabiš. Če se udari z jezikom, pa to ostane v srcu. Očitno sem kakšno dobil, sicer pa moja mama nikoli ni udarjala z besedami. Preveč nas je imela rada in predobra je bila.

Kmalu je imela Marinka novo torbico in nove zvezke ter knjige. Njeno torbico so pa našli na papirniški zapornici v Vevčah. Preveč se je naplavala, da bi bila njena vsebina še uporabna.

Sicer sem bil pa najbolj vesel, ko sem ministriral in je Marinka sedela v drugi vrsti na levi strani. Takoj, ko smo prišli iz zakristije, sem vrgel oko na tisto levo stran in bil zadovoljen, če sem videl tisto svetlo glavico. Ej kako sem se petelinil pred oltarjem. Bil važen in ponosen hkrati. Mislil sem, da bom tako zrastel v njenih očeh.

Posebej so bile lepe majske pobožnosti šmarnic. Še posebej vrvežavosti zunaj po obredu.

Tudi zimska sankanja so bila priložnost za druženje, ali pa igra med dvema ognjema. Takrat sem herojsko kazal svoje spretnosti. Teh sem, resnici na ljubo, imel kar veliko. Se je poznala naša otroška razgibanost. Ej, koliko plezarije po drevju, koliko ravbarjev in žandarjev, koliko otroških iger. Nič mobijev, ampak eno samo uživanje v druženju in razigranosti.

In seveda vsakodnevno druženje s teboj, draga moja, v jami nogometnega društva Slovan, ali pa na ulici skupaj s prijatelji. Saj se spomniš, a ne, tole varanje z Marinko je trajalo štiri leta. Toliko kot je trajala osnovna šola. Potem so se začela gimnazijska leta in poti so se razšle. Kar ni blizu očem, je daleč od srca. Spomini so pa lepi in tista prva simpatija ostaja kot neizpeta, otroško naivna, nedolžna vedno shranjena v tistih najbolj lepih koticčkih spominov.

Upam, da nisi bila ljubosumna. Saj sem tudi tebi posvečal veliko pozornosti. Več kot Marinki. Vsak dan sem bil s teboj. Ob tebi sem se učil najrazličnejših vragolij. Tudi po nedeljskih mašah sem užival, ko sem te samo gledal.

Tako, da boš vedela, tudi ob moji gimnazijski ljubezni si bila ob meni. Takrat sem te še bolj potreboval, saj si mi s svojo razigranostjo preganjala manjvrednostne komplekse in javkajoče večere zaradi neuslišane ljubezni.

Tebi nisem nikoli pisal pesmi. Sem ti pa na drugačne načine kazal, da te imam rad.

Verjetno si radovedna, kdo je ta srednješolska ljubezen!?

Ja, v takratni prvi gimnaziji (malo pred tem je bila to še peta gimnazija). Namreč sistem šolanja je bil organiziran tako, da je bila osnovna šola samo štiri leta in gimnazija osem let). Ja, prav takrat me je zadelo. Temnolasa sošolka Tina, ki smo jo klicali Toska, me je popolnoma prevzela. Kot so včasih rekli, da sem se tako zaljubil, da sem slišal planke žvižgat in travo rast. To pot nisem kazal te svoje ljubezni z žlehtnobo, ampak z nemalokrat vsiljeno prijaznostjo. Pisal sem črtice in jih objavljaj v šolskem glasilu. Tako je vedela o tej moji ljubezni vsa šola. Je bila pa ta ljubezen »nesrečna«. Tako smo takrat rekli, če naklonjenost ni bila sprejeta. Ej, kako sem imel rad Franceta Prešerna. Nekatere pesmi sem znal na pamet. Bil mi je še posebej blizu zaradi neuslišane ljubezni do Primičeve Julije. Zlahka sem ga razumel. Nič niso pomagale moje pozornosti, niti rožice, ki sem jih prinesel Toski iz planin. Če pobrskam med spomine, je bila pa tudi njena ženska nečimrnost zraven. Odklanjala me je, pa istočasno vsake toliko časa namignila, da bi mogoče midva pa lahko bila par. Še posebej ob kakšnih novoletnih praznikih, ko sem ob voščilu ukradel kakšen hitri poljubček. Ali pa takrat, ko smo fantje proti koncu gimnazijski let pogledovali za dekleti nižjih razredov. Očitno ji pa to ni bilo všeč. Čeprav me je odklanjala, ji pa vendarle ni bilo všeč to moje dvorjenje drugi. Takrat se mi še sanjalo ni o tej ženski muhavosti.

Ja, tako je bila Toska moja neuslišana srednješolska ljubezen. Lepa in nepozabna. Pa tudi težka zaradi neuslišanih želja, mladostnih neuspehov in nenazadnje tudi zaradi prebujajočih ali pa že kar dobro prebujenih željah po telesni ljubezni. Drugače kot v otroštvu, ko so bili kurniki čisto zadosti. V teh letih pa so sokovi v mladih telesih kipeli in je bilo treba fantazijske igre nekako izživeti. In smo na svoj način to tudi storili. Občutja krivde so izginila ob pogovarjanju s sošolci, ki so prav tako našli rešitve za te probleme. Več ali manj v tistih letih še nismo imeli izkušenj. Razen dva ali trije sošolci, ki so med počitnicami delali v tovarni, kjer so bile med pakiranjem živil več ali manj ženske. Te so bile očitno nezadovoljene in so tem našim sošolcem pokazale pot v svet seksa. Ej, kako so se važili in kako smo jih z odprtimi usti poslušali. Je bilo pa veliko tudi napihnjenege, tudi sicer smo se fantje hvalili o tej in oni izkušnji. Več ali manj so bile to pravljичne želje.

Tudi odrasli so vedeli za mladostno vihravost. Spomnim se starejšega gospoda, ki nam je svetoval naj gremo na Žale. Tam so vdove željne spolnih užitkov. In nas bodo sprejele z odprtimi, ne bom rekel kaj!

Draga moja ljubezen! Hvala ti, da sem te takrat imel, saj si mi lajšala vihravi svet pubertetništva in nesrečno ljubezen. Tega ti nikoli ne pozabim. Zato te imam še danes rad.

No pa da grem naprej v to moje ljubezensko življenje.

Po gimnaziji so se poti s Tosko razšle. Vsak na svojo fakulteto in na svoj študij.

Pa vendarle so slučajna srečevanja znova in znova zbudila razmišljanja o ponovnem poskusu osvajanja.

Naneslo je, da sem jo srečal na avtobusni postaji v mestu. Oba sva čakala avtobus za Moste. Bila je s kolegico in o spremstvu domov ni bilo govora. Mi je pa povedala, da ima vsak torek pevske vaje v mestu. In »čisto slučajno« sem jo srečal naslednji torek. To pot je bila sama. In spremstvo domov se mi ni izmuznilo.

Pa potem še nekajkrat. Zdaj pa ne več slučajno. Očitno ji je zdaj ugajalo dvorjenje.

In iz teh kavalirskih spremljanj je počasi poganjala ljubezen. Tisto, kar je bilo upepeljeno po gimnazijskih letih, je spet razpihalo plamenčke. To pot so se preselili tudi na Tosko.

Potem pa skupaj v Opero in ogled moje najljubše opere »La boheme«. Ta mi je božala dušo v tistih nesrečno zaljubljenih časih. Pa seveda tudi opera Toska. Tudi zaradi imena.

Potem so prišla boječa prijetanja za roko med predstavo ali pa v kinu.

Potem pa poljubi in ... V tistih časih so bile stvari počasnejše in bolj globoko doživete.

Mimogrede, da ne boš užaljena. Tudi tebe sem imel rad. Drugače, ampak iskreno. Saj veš, kako sva se družila in skupaj počenjala vragolije na travi.

In ljubezen s petošolsko ljubeznijo je pripeljala v zakon. Ta traja že 57 let. Žal mi žena ob demenci počasi odhaja - nekam v svet izgubljenosti.

Ampak ostajava skupaj.

Kot veš, mi tudi moja leta ne dopuščajo več igranja s tabo. Končno si se tudi ti spremenila. Ko sem te spoznal, si imela dušo, zdaj je nimaš več. Tudi neprestano spreminjaš svojo zunanost. Se pomlajuješ, kot ženske z botoksom.

Zdaj te rad gledam v živo ali preko televizije. In še vedno te imam rad, tako kot ženo.

Hvala ti za spremljanje skozi življenje! Hvala ti za premagovanje težav in optimizem! Tudi sedaj v starosti. Težki dnevi so lepši, ko vem, da te bom lahko gledal preko televizijskega zaslona.

Zdaj te spoznavajo tudi moji vnuki. Upam, da jim boš postala ljubezen. Tako kot meni. Vse življenje!

Hvala ti, za vedno moja NOGOMETNA ŽOGA!!!

Tvoj Peter